

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: ZA-30S/38/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5023200145
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Petráš Vinczeová
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2025:5023200145.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Petráš Vinczeovej (sudkyňa spravodajkyňa) a členov senátu Mgr. Denisy Slivovej a JUDr. Petra Molčana v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom C. XXX, D., E., s prechodným pobytom na území Slovenskej republiky: F. G. XXXX/X, XXX XX H., právne zastúpený: JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s.r.o., so sídlom M. R. Štefánika 1822, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 36 832 103, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, so sídlom Sládkovičova 25, 974 05 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB2-27-001/2023-SK zo dňa 22.03.2023, takto

rozhodol:

Správny súd v Banskej Bystrici žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi a žalovanému právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Administratívne konanie

Prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu

1) Žalobca mal na území Slovenskej republiky udelený prechodný pobyt na účel podnikania. Dňa 30.09.2022 požiadal o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania v zmysle § 22 ods. 1 písm. a) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „Zákon o pobyte cudzincov“), pretože podniká na území Slovenskej republiky ako fyzická osoba.

2) Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Ružomberok vydalo dňa 09.01.2023 rozhodnutie č. PPZ-HCP-BB9-154/2023-PC, ktorým podľa § 34 ods. 12 Zákona o pobyte cudzincov s poukazom na ustanovenie § 33 ods. 6 písm. c) Zákona o pobyte cudzincov zamietlo žiadosť žalobcu o obnovenie jeho prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“). Dôvodom pre zamietnutie žiadosti žalobcu bola skutočnosť, že žalobca nespĺňal podmienky na obnovenie prechodného pobytu.

3) V odôvodnení prvostupňového rozhodnutia bolo uvedené, že prvostupňový správny orgán si dňa 30.09.2022 vyžiadal prostredníctvom informačných systémov verejnej správy potvrdenia v zmysle § 34 ods. 5 Zákona o pobyte cudzincov. Z Potvrdenia z evidencie daňových nedoplatkov, nedoplatkov colného dlhu, nedoplatkov pokút a iných platieb vymieraných alebo uložených podľa colných predpisov, nedoplatkov dane z pridanej hodnoty alebo spotrebnej dane pri dovoze zo dňa 30.09.2022 prvostupňový správny orgán zistil, že voči žalobcovi boli k dátumu overenia, t.j. k 30.09.2022 evidované nedoplatky voči daňovému úradu. Z uvedeného dôvodu prvostupňový správny orgán dňa 03.10.2022 zaslal žiadosť

o preverenie žalobcu na Daňový úrad Ružomberok, či nemá ku dňu 30.09.2022 evidované nedoplatky. Dňa 12.10.2022 bola prvostupňovému správneému orgánu doručená správa, v ktorej Daňový úrad Ružomberok oznámil, že ku dňu 30.09.2022 eviduje u žalobcu nedoplatok na dani z príjmov fyzickej osoby vo výške 0,36 Eur.

4) Prvostupňový správny orgán v súlade s § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej aj len „Správny poriadok“) dal žalobcovi možnosť vyjadriť sa k podkladom a spôsobu ich zistenia v rámci správneho konania pred vydaním rozhodnutia, a to výzvou zo dňa 28.11.2022. Dňa 28.12.2022 bolo prvostupňovému správneému orgánu doručené vyjadrenie žalovaného k výzve, v ktorom žalobca poukázal na to, že daň z príjmu FO mu bola vypočítaná na sumu 417,84 Eur, ktorú dňa 23.06.2022 na pobočke v E. I. omylom zaplatil vo výške 417,48 Eur, čím vznikol rozdiel v sume 0,36 Eur. Žalobca zdôraznil, že k uvedenej chybe došlo z dôvodu jeho nepozornosti a žiadal o obnovenie prechodného pobytu.

5) V ďalšom texte odôvodnenia rozhodnutia prvostupňový správny orgán poukázal na to, že jednou z podmienok na obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania je splnenie povinnosti uvedenej v § 34 ods. 5 Zákona o pobyte cudzincov, t.j. ku dňu podania žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania účastník konania nesmie mať evidované nedoplatky voči daňovému úradu, colnému úradu, evidované nedoplatky na poisťovníku na sociálne poistenie a zdravotnú poisťovňu nesmie voči nemu evidovať pohľadávky po splatnosti. Keďže mal žalobcu ku dňu podania svojej žiadosti o obnovenie prechodného pobytu, t.j. ku dňu 30.09.2022 nedoplatky voči daňovému úradu, mal správny orgán za to, že bol naplnený dôvod na zamietnutie žiadosti žalobcu o obnovenie jeho prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania.

6) Proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne v zákonom stanovenej lehote odvolanie. V odôvodnení sa vyjadril, že si prvostupňový správny orgán formalisticky vyložil ustanovenie § 34 ods. 5 Zákona o pobyte cudzincov. Dôvodom zamietnutia žiadosti bola výška nedoplatku na dani z príjmov fyzickej osoby vo výške 0,36 Eur. Tento nedoplatok vznikol z dôvodu, že pri úhrade daňovej povinnosti omylom zadal sumu platby 417,48 Eur, a preto došlo k zámene číslic za desatinou čiarkou, tak vznikol rozdiel v sume 0,36 Eur. Uvedený nedoplatok žalobca uhradil ešte v roku 2022, a to pred vydaním prvostupňového rozhodnutia. Žalobca vyjadril názor, že rozdiel zaplatenej dane z príjmov fyzickej osoby vo výške 0,36 Eur je zanedbateľný a nepriamo korešponduje aj s ustanovením § 46 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov, v zmysle ktorého daň na úhradu vypočítaná v daňovom priznaní sa neplatí, ak nepresiahne 5,- Eur. Vzhľadom na uvedené mal žalobca za to, že v čase vydania prvostupňového rozhodnutia neexistoval zákonný dôvod na zamietnutie jeho žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky.

7) V druhej časti podaného odvolania žalobca poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 155/2017 z 31. augusta 2017, z ktorého vyplýva právny názor, že orgánom verejnej moci a predovšetkým všeobecným súdom nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchýliť, ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávnych princípov. Pri výklade aplikácii právnych predpisov teda nemožno opomínať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách – toho ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu.

8) Žalobca vyjadril názor, že dochádza k stretu dvoch základných práv a slobôd. Na jednej strane tu stojí právo na slobodnú voľbu povolania a právo podnikat' na území Slovenskej republiky a na druhej strane právo štátu na zásah do tohto práva, resp. jeho oprávnenie regulovať vstup (pobyt) cudzincov, resp. štátnych príslušníkov tretích krajín na území Slovenskej republiky z dôvodu ochrany verejného záujmu. Zastával názor, že ak sa v jeho prípade uprednostnil verejný záujem mal byť náležite odôvodnený, t.j. malo byť uvedené prečo došlo k jeho uprednostneniu tak, aby bolo možné jednoznačne z obsahu prvostupňového rozhodnutia posúdiť, či odopretím obnovenia uvedeného povolenia k prechodnému pobytu na území Slovenskej republiky za účelom podnikania nebolo neprimerane obmedzené právo podnikat' na území Slovenskej republiky v kontexte s článkom 8. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý nie je viazaný na štátnu príslušnosť občana k niektorému zo štátov Európskej únie, pričom zmluvné strany dohovoru podľa článku 1. záväzok dodržiavať ľudské práva priznávajú

každému kto podlieha ich jurisdikcii. V závere podaného odvolania žalobca požiadal odvolací orgán, aby zrušil prvostupňové rozhodnutie a následne aby bolo vyhovené jeho žiadosti.

Druhostupňové rozhodnutie správneho orgánu

9) O odvolaní žalobcu voči prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB2-27-001/2023-SK zo dňa 22.03.2023 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“) tak, že odvolanie žalobcu v plnom rozsahu zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. Žalovaný mal za to, že prvostupňový správny orgán bol povinný postupovať v zmysle § 34 ods. 12 s poukazom na § 33 ods. 6 písm. c) Zákona o pobyte cudzincov. Tvrdil, že v súvislosti s konaním o žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania žalobcu nastali v konaní prvostupňového správneho orgánu také skutočnosti, ktoré mali zásadný vplyv na vydanie rozhodnutia o zamietnutí jeho žiadosti. Aj napriek vzniknutému minimálnemu nedoplatku voči Daňovému úradu Žilina, pobočka Ružomberok, ktorý vznikol nedopatrením žalobcu, žalovaný sa v plnom rozsahu stotožnil s postupom prvostupňového správneho orgánu, ktorý považuje za zákonný a vecne správny, keďže žalobca preukázateľne nespĺnil zákonom požadovanú podmienku. Žalovaný po preštudovaní kompletného administratívneho spisu uviedol, že prvostupňový správny orgán kontrolnou činnosťou jednoznačne preukázal skutočnosť, že žalobca mal evidované nedoplatky voči Daňovému úradu Žilina, pobočka Ružomberok, a to ku dňu podania žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania.

10) Žalovaný vzhľadom na v odvolaní uvádzané námietky žalobcu, poukazujúc na § 34 ods. 5 Zákona o pobyte cudzincov zastáva názor, že v zákonnej úprave je explicitne uvedené, že účastník konania v čase podania žiadosti nesmie mať evidované žiadne nedoplatky, a to v akejkoľvek výške. Aj napriek tomu, že nedoplatok na dani z príjmu fyzickej osoby vznikol nedopatrením žalobcu a jedná sa o minimálnu čiastku, má žalovaný za to, že žalobca mal a mohol sám a opakovane overiť pred podaním žiadosti, či má riadne a v plnej výške uhradenú daň a tak splniť svoju daňovú povinnosť v plnom rozsahu.

11) Žalobca v odvolaní poukázal na ustanovenie § 46 Zákona o dani z príjmov, v zmysle ktorého daň na úhradu vypočítaná v daňovom priznaní sa neplatí, ak nepresiahne 5,- Eur. Žalovaný uviedol, že názor žalobcu vyjadrený v odvolaní, že rozdiel zaplatenej dane z príjmov fyzickej osoby vo výške 0,36 Eur je zanedbateľný a nepriamo korešponduje s vyššie uvedeným ustanovením nemožno považovať za relevantný, nakoľko sa jedná o nesprávnu interpretáciu vyššie citovaného zákonného ustanovenia. Toto zákonné ustanovenie totiž výlučne pojednáva o dani na úhradu, čo nie je totožné ako vzniknutý nedoplatok, ktorý príslušný daňový úrad evidoval voči žalobcovi v čase podania žiadosti.

12) Vo vzťahu k Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 155/2017 z 31. augusta 2017 na ktorý žalobca poukázal, žalovaný konštatoval, že rešpektuje právny názor, ktorý z predmetného nálezu vyplýva, avšak má za to, že tento nález nie je možné aplikovať bezvýhradne na všetky právne normy Slovenskej republiky. V kontexte uvedeného dal žalovaný do pozornosti, že ustanovenie § 34 ods. 5 Zákona o pobyte cudzincov má kogentnú právnu úpravu a je teda potrebné ju vykladať ako kogentnú právnu normu, v zmysle ktorej je vylúčené, aby sa subjekty právneho vzťahu odchýlili od pravidla, ktoré je v tejto norme uvedené. Prvostupňový správny orgán teda nebol oprávnený v konaní o obnovenie prechodného pobytu žalobcu sa odchýliť od uplatnenia na danú vec sa vzťahujúcich zákonných ustanovení, keďže by tak konal v zjavnom rozpore so zásadou zákonnosti správneho konania, vyjadrenú v § 3 ods. 1 Zákona o správnom konaní.

13) K námietke žalobcu, v zmysle ktorej má za to, že zamietnutím žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania dochádza ku stretu dvoch základných práv a slobôd, na jednej strane právo na slobodnú voľbu povolania a práva podnikat' na území Slovenskej republiky a na druhej strane právo štátu na zásah do tohto práva z dôvodu ochrany verejného záujmu. Žalovaný poukázal na to, že z ustanovenia čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, pričom sa toto právo právne zabezpečuje v správnom konaní, založenom na registračnom alebo povoľovacom princípe. Registračný princíp umožňuje voľný vstup na trh a povoľovací princíp má obmedzujúci charakter. Podľa čl. 35 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky môže zákon ustanoviť odchýlnu úpravu práv pre cudzincov, s poukazom na to, že takýmto zákonom je aj Zákon o pobyte cudzincov. Žalovaný poukázal na to, že v konaní o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania dochádza k stretu dvoch základných práv a slobôd, na jednej strane právo žiadateľov o pobyt na právo podnikat' na území Slovenskej

republiky, ktorého sa žalobca domáha, a na druhej strane právo štátu na zásah do tohto práva, resp. jeho oprávnenie regulovať vstup a pobyt cudzincov na území Slovenskej republiky z dôvodu ochrany verejného záujmu. Rozhodovanie o žiadosti o obnovenie prechodného pobytu cudzinca je jedným zo spôsobov, ktorým sa prejavuje územná suverenita Slovenskej republiky a cudzinec nemá na prechodný pobyt právny nárok.

14) V závere žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaný uzavrel, že považuje za nesporné, že prvostupňový správny orgán postupoval zákonne, keď zamietol jeho žiadosť o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania v súlade s ustanovením § 34 ods. 12 Zákona o pobyte cudzincov z dôvodu podľa ustanovenia § 33 ods. 6 písm. c) Zákona o pobyte cudzincov, nakoľko žalobca nespĺňal podmienky na obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania v zmysle ustanovenia § 34 ods. 5 Zákona o pobyte cudzincov, a to z dôvodu, že žalobca mal ku dňu podania žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania, t.j. ku dňu 30.09.2022 evidovaný nedoplatok. Žalovaný konštatoval, že postupom prvostupňového správneho orgánu nebolo neprimerane obmedzené právo žalobcu podnikat' na území Slovenskej republiky v kontexte s článkom 8. Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd. Na základe vyššie uvedených skutočností sa žalovaný neodchýlil od právneho názoru prvostupňového správneho orgánu a odvolaniu žalobcu nevyhoviel.

Správna žaloba – žalobné body

15) Správnu žalobou doručenou Krajskému súdu v Žiline v zákonnej lehote sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z dôvodov uvedených v § 191 ods. 1 písm. d) a e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), jeho zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatnil právo na náhradu trov konania.

16) Žalobca po stručnom opísaní skutkového stavu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie žalovaného napáda z dôvodu, že žalovaný pri posudzovaní odvolania žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu nebral do úvahy hlavne tú skutočnosť, že v čase vydania rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu neexistoval nedoplatok na dani z príjmov fyzickej osoby vo výške 0,36 Eur, ktorý žalobca uhradil ešte pred tým, ako bolo vydané rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania. Tento nedoplatok vznikol len neúmyselne, ľudskou chybou, keď žalobca pri zadávaní platobného príkazu na úhradu dane z príjmov fyzickej osoby dňa 23.06.2022 vo výške 417,84 Eur omylom zadal sumu platby vo výške 417,48 Eur, t.j. prehodil navzájom číslice za desatinnou čiarkou uhrádzanej sumy. V tomto smere sa preto žalobcovi javí rozhodnutie žalovaného ako prísne formalistické. Vychádzajúc z vyššie uvedeného žalobca rovnako ako už v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 155/2017 z 31. augusta 2017.

17) V ďalšom texte podanej žaloby žalobca uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné pretože sa žalovaný nevysporiadal s dopadom napadnutého rozhodnutia na súkromný život žalobcu, a to s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, článok 8 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd, ktorý garantuje právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie, chráni právo každého na osobný rozvoj a zahŕňa právo každého jednotlivca na prístup k iným, s cieľom nadviazať a rozvíjať vzťahy s nimi a s vonkajším svetom, to znamená právo na súkromný, spoločenský život. Poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sak/4/2021 zo dňa 26.08.2022 v zmysle ktorého: „pri rozhodovaní a udelení prechodného pobytu má podľa § 33 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar prihliadať aj na osobné a rodinné pomery, finančnú situáciu a dĺžku doterajšieho pobytu a predpokladaného pobytu u žiadateľa“. Žalobca má za to, že sa žalovaný týmito okolnosťami a dôsledkami v napadnutom rozhodnutí vôbec nezaoberal. Žalobca je presvedčený, že žalovaný, resp. prvostupňový správny orgán si v tejto súvislosti nezadovážil dostatok skutkových podkladov, z ktorých by pri svojom rozhodovaní vychádzali a ktoré by viedli k záverom o tom, že by bolo spoľahlivo zistené, že udelenie povolenia na prechodný pobyt žalobcovi nie je vo verejnom záujme. Správny orgán je v takomto prípade povinný presne a úplne zistiť stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodovanie (§ 32 ods. 1 Správneho poriadku). Toto ustanovenie zákona zakotvuje zásadu materiálnej pravdy, v zmysle ktorej je správny orgán povinný zistiť všetky skutočnosti nevyhnuté a potrebné pre vydanie spravodlivého a zákonného rozhodnutia.

Vyjadrenie žalovaného k správnej žalobe (duplika)

18) Žalovaný v podaní zo dňa 15.08.2023 v prvom rade opísal priebeh administratívneho konania, ktorý vydaniu napadnutého rozhodnutia predchádzal.

19) V súvislosti s námietkami uvedenými v žalobe považoval žalovaný za potrebné zdôrazniť, že má za to, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo vydané v súlade so zásadou zákonnosti, s dôrazom na to, že vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, pričom zákonnosť rozhodnutia vyvstala z ustanovení § 46 a § 47 Správneho poriadku. Žalovaný mal za nespochybniteľné, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu obsahovalo všetky obligatórne náležitosti, výrok, odôvodnenie a poučenie, s jasne, zreteľne a dostatočne verbalizovanými paragrafovými ustanoveniami, ktoré v odôvodnení zhrnuli a zhodnotili všetky podstatné okolnosti a skutočnosti, ktoré boli podkladom pre výrok rozhodnutia a zároveň konštatoval, že prvostupňový správny orgán v odôvodnení rozhodnutia reagoval na návrhy a námietky žalobcu vyslovené v jeho vyjadrení, t.j. odôvodnenie podrobne a rozsiahlo rozpracoval.

20) Žalovaný nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že rozhodnutie žalovaného vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov a zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci. Mal za to, že jeho rozhodnutie bolo vydané v súlade so Zákom o pobyte cudzincov, ako aj v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi platnými na území Slovenskej republiky, pričom vychádzalo z jednoznačných dôkazov zhromaždených v konaní pred prvostupňovým správnym orgánom, tak aj odvolacím orgánom. Žalovaný je presvedčený, že v prípade žalobcu boli naplnené zákonné dôvody na zamietnutie žiadosti o obnovenie prechodného pobytu a skutkový stav bol spoľahlivo preukázaný. Z daného dôvodu, prvostupňový správny orgán bol povinný postupovať v zmysle ustanovenia § 34 ods. 12 Zákona o pobyte cudzincov s poukazom na § 33 ods. 6 písm. c) Zákona o pobyte cudzincov.

21) Žalovaný uviedol, že aj napriek vzniknutému minimálnemu nedoplatku voči Daňovému úradu Žilina, pobočka Ružomberok, ktorý vznikol nedopatrením žalobcu, sa stotožňuje s postupom prvostupňového správneho orgánu, ktorý považuje za zákonný a vecne správny, nakoľko žalobca preukázateľne nesplnil zákonom požadovanú podmienku. Prvostupňový správny orgán kontrolnou činnosťou jednoznačne preukázal skutočnosť, že žalobca mal evidované nedoplatky voči daňovému úradu vo výške v sume 0,36 Eur ku dňu podania žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania. Podľa § 34 ods. 5 Zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny, ktorý má udelený prechodný pobyt na účel podnikania, ku dňu podania žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania nesmie mať evidované nedoplatky voči daňovému úradu, colnému úradu, evidované nedoplatky na poistnom na sociálne poistenie a zdravotná poisťovňa nemôže voči nemu evidovať pohľadávky po splatnosti podľa osobitných predpisov z tohto podnikania a zo všetkých obchodných spoločností a družstiev, v ktorých mene koná. Ak štátny príslušník tretej krajiny nie je daňovníkom alebo nie je povinný platiť poistné na sociálne poistenie, priloží doklad potvrdzujúci túto skutočnosť.

22) Aj napriek tomu, že nedoplatok vznikol neúmyselne, omylom žalobcu a bol dodatočne uhradený, žalovaný považoval za potrebné zdôrazniť, že v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je jasne explicitne uvedené, že účastník konania v čase podania žiadosti nesmie mať evidované žiadne nedoplatky, a to v akejkoľvek výške. Aj napriek tomu, že nedoplatok na dani z príjmu fyzickej osoby vznikol nedopatrením žalobcu a jedná sa o minimálnu čiastku, žalovaný konštatoval, že žalobca si mal a mohol sám a opakovane overiť pred podaním žiadosti, či má riadne a v plnej výške uhradenú daň a tak splniť svoju daňovú povinnosť v plnom rozsahu.

23) Ohľadom názoru žalobcu, že sa rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu javí ako prísne formalistické žalovaný uviedol, že právny výklad uvedený v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 155/2017 z 31. augusta 2017 nemožno aplikovať bezvýhradne na všetky právne normy Slovenskej republiky. Žalovaný zastáva názor, že ustanovenie § 34 ods. 5 Zákona o pobyte cudzincov má kogentnú právnu úpravu a je teda potrebné ju vykladať ako kogentnú právnu normu, v zmysle ktorej je vylúčené, aby sa subjekty právneho vzťahu odchyľili od pravidla, ktoré je v tejto norme uvedené. Z ustanovenia § 34 ods. 5 Zákona o pobyte cudzincov jasne a zrozumiteľne vyplýva, že štátny príslušník tretej krajiny, ktorý má udelený prechodný pobyt na účel podnikania, ku dňu podania žiadosti o obnovenie

prechodného pobytu na účel podnikania nesmie mať evidované nedoplatky voči daňovému úradu, a to v žiadnej výške. Žalovaný zdôraznil, že Zákon o pobyte cudzincov v zmysle právnej úpravy platnej v čase vydania rozhodnutia neriešil prípad, keď účastník konania dodatočne po podaní žiadosti uhradil vzniknutý nedoplatok voči daňovému úradu, colnému úradu, alebo dodatočne uhradí evidované nedoplatky na sociálnom alebo zdravotnom poistení. Z uvedeného dôvodu má žalovaný za to, že prvostupňový správny orgán kontrolnou činnosťou jednoznačne preukázal skutočnosť, že žalobca mal ku dňu podania žiadosti evidovaný nedoplatok v súlade s § 34 ods. 5 Zákona o pobyte cudzincov a z ustanovenia § 34 ods. 12 Zákona o pobyte cudzincov prvostupňovému správneému orgánu vyplývala zákonom daná povinnosť, žalobcovi zamietnuť žiadosť o obnovenie prechodného pobytu z dôvodov podľa § 33 ods. 6 Zákona o pobyte cudzincov. Prvostupňový správny orgán nebol oprávnený v konaní o obnovenie prechodného pobytu žalobcu sa odchýliť od uplatnenia uvedených zákonných ustanovení, nakoľko by tak konal v zjavnom rozpore so zásadou zákonnosti správneho konania vyjadrenej v § 3 ods. 1 Správneho poriadku, a to aj napriek tomu, že žalobca mal ku dňu podania žiadosti evidovaný zanedbateľný nedoplatok voči daňovému úradu, ktorý vznikol vlastným nedopatrením žalobcu, a aj po zohľadnení skutočností, že tento nedoplatok obratom uhradil.

24) Vo vzťahu k námietke žalobcu, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, pretože sa žalovaný nezaoberal a teda ani nevysporiadal s dopadom napadnutého rozhodnutia na žalobcov rodinný a súkromný život s poukazom na ustanovenie článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý garantuje právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života, žalovaný poukázal na článok 8 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, t.j. že štátny orgán nemôže zasahovať do výkonu práva na súkromný a rodinný život okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných. Poukázal na to, že čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky garantuje každému právo na slobodnú voľbu povolania a právo podnikat', avšak podľa odseku 4 čl. 35 Ústavy SR zákon môže upraviť odlišné podmienky pre cudzincov. V konaní o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania, resp. obnovy prechodného pobytu dochádza k stretu dvoch základných práv a slobôd, na jednej strane právo žiadateľov o pobyt na právo podnikat' na území Slovenskej republiky, ktoré je však podmienené povolením na pobyt na území Slovenskej republiky, ktorého sa účastník konania domáha, a na druhej strane právo štátu na zásah do tohto práva.

25) V kontexte vyššie uvedeného žalovaný poukázal na to, že rozhodovanie o žiadosti o obnovenie prechodného pobytu cudzinca je jedným zo spôsobov, ktorým sa prejavuje územná suverenita Slovenskej republiky a cudzinec nemá na prechodný pobyt právny nárok. Vzhľadom na uvedené mal žalovaný za to, že vydaním napadnutého rozhodnutia, nebol nijakým negatívnym spôsobom ovplyvnený rodinný a súkromný život žalobcu v súlade s čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalovaný považoval za potrebné poukázať na zákonné ustanovenie § 111 ods. 1, písm. b) Zákona o pobyte cudzincov uvádzať pravdivo a úplne všetky požadované údaje v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Konštatoval, že žalobca v žiadosti o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania zo dňa 03.08.2020 uviedol, že je rozvedený a jeho dcéra A. B., nar. XX.XX.XXXX sa stále nachádza na adrese trvalého pobytu na Ukrajine. V lustračných systémoch cudzineckej polície bolo taktiež zistené, že žalobca nemá na území Slovenskej republiky žiadne rodinné väzby. Žalovaný teda konštatoval, že žalobca neuviedol žiadne rodinné väzby, či osobné väzby na území Slovenskej republiky, ktoré by mali byť vydaním napadnutého rozhodnutia obmedzené, resp. ohrozené.

26) Žalovaný konštatoval, že žalobca síce preukázateľne nesplnil zákonom predpokladanú povinnosť v intenciách Zákona o pobyte cudzincov a z daného dôvodu nemal legitímny nárok na obnovu prechodného pobytu, avšak na strane druhej zdôraznil, že jeho prechodný pobyt na účel podnikania je stále platný a nezaniká, a to v súlade so zákonnými ustanoveniami § 131i a § 131k Zákona o pobyte cudzincov. Žalobca sa z územia Slovenskej republiky nevyhostuje a nemá povinnosť vycestovať, je oprávnený na území Slovenskej republiky naďalej zotrvať a jeho osobné a rodinné väzby na území Slovenskej republiky nebudú pretrhnuté ani nijakým spôsobom obmedzené. Zamietnutie žiadosti žalobcu o obnovu prechodného pobytu na účel podnikania nemá žiadny negatívny vplyv na súkromný a rodinný život žalobcu na území Slovenskej republiky.

27) V závere svojho vyjadrenia k žalobe žalovaný zdôraznil, že v danom prípade nebolo možné zo strany správnych orgánov postupovať inak ako postupovali, a to v súlade so Zákom o pobyte cudzincov,

ako aj v súlade ostatnými právnymi predpismi Slovenskej republiky, ako aj Európskej únie. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby správny súd žalobu podľa § 190 SSP zamietol.

Replika žalobcu

28) Na dupliku žalovaného reagoval žalobca vo svojom podaní zo dňa 28.08.2023. Zotrval na všetkých tvrdeniach a právnej argumentácii uvedenej v správnej žalobe. Poukázal na to, že jednou z namietaných skutočností v súvislosti s vydaním napadnutého rozhodnutia je aj tá skutočnosť, že žalobcovi sa toto rozhodnutie javí ako nepreskúmateľné, pretože sa žalovaný nezaoberal a tiež ani nevysporiadal s dopadom napadnutého rozhodnutia na súkromný život žalobcu. O tom, že je to tak svedčí podľa presvedčenia žalobu aj tvrdenie žalovaného v jeho vyjadrení k správnej žalobe kde uvádza, že napadnutým rozhodnutím nebol nijakým negatívnym spôsobom ovplyvnený rodinný a súkromný život žalobcu v súlade s čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom žalovaný argumentoval, že žalobca v žiadosti o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania zo dňa 03.08.2020 uviedol, že je rozvedený a jeho dcéra A. B., nar. XX.XX.XXXX sa stále nachádza na adrese trvalého pobytu na Ukrajine. Žalobca zdôraznil, že toto tvrdenie žalovaného je nepresné a nepravdivé, keďže dcéra žalobcu je v skutočnosti narodená XX.XX.XXXX a má v zmysle Prezídia PZ, úradu hraničnej a cudzineckej polície riaditeľstva Banská Bystrica, oddelenia cudzineckej polície PZ EC2 Prešov zo dňa 20.03.2022 udelený tolerovaný pobyt na území Slovenskej republiky ako „Odídenec“. Zároveň žalobca poukázal na to, že v školskom roku 2022/2023 jeho dcéra navštevovala 7. ročník základnej školy (Základná škola – Grundschule, Hradné námestie 38, Kežmarok).

29) Z vyššie uvedených skutočností podľa vyjadrenia žalobcu vyplýva, že v danom prípade sa žalovaný nevysporiadal s dopadom napadnutého rozhodnutia na súkromný život žalobcu, keďže nezisťoval skutočností, na ktoré žalobca poukázal v tomto svojom vyjadrení.

30) V súvislosti s argumentáciou uvedenou v správnej žalobe a tiež s poukazom na toto vyjadrenie žalobcu, žalobca zotrval na tom, aby správny súd zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Vyjadrenie žalovaného na repliku žalobcu

31) Na repliku žalobcu žalovaný reagoval vo svojom podaní zo dňa 14.09.2023. Uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava svojich doterajších tvrdení a vo všetkých bodoch trvá na svojom vyjadrení k správnej žalobe zo dňa 15.08.2023. Aj napriek argumentácii obsiahnutej v replike žalobcu žalovaný trval na tom, že jeho rozhodnutie, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu boli vydané v súlade so Zákonom o pobyte cudzincov, ako aj v súlade s ustanoveniami Správneho poriadku. Tieto boli náležite odôvodnené a vydané na základe jednoznačných dôkazov odôvodňujúcich legitímny záver, ktorý žalovaný konštatoval vo svojom rozhodnutí. Žalovaný zároveň uviedol, že sa v odvolacom konaní okrem iného dôsledne zaoberal a vysporiadal s námietkami žalobcu. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu uvedeným v replike žalovaný konštatoval, že napadnuté rozhodnutie nijakým spôsobom neobmedzuje súkromný a rodinný život žalobcu v zmysle článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to z dôvodu, že žalobca nebol z územia Slovenskej republiky administratívne vyhostený, jeho prechodný pobyt je naďalej platný, o obnovu prechodného pobytu môže kedykoľvek opätovne požiadať, a po splnení zákonných podmienok mu bude obnovený. Z uvedeného je zrejmé, že žalobcov súkromný a rodinný život na území Slovenskej republiky nie je nijakým spôsobom obmedzený ani pretrhnutý, so svojou rodinou môže bez problémov nažívať na území Slovenskej republiky. Žalovaný má za to, že aj napriek nesplneniu zákonnej povinnosti na obnovenie prechodného pobytu, žalobcovi nie sú upreté žiadne zákonné práva, a to najmä vo vzťahu k jeho súkromnému a rodinnému životu.

32) Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný zotrval na tom, aby správny súd žalobcom podanú žalobu podľa § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol, ak po preskúmaní zistí, že žaloba nie je dôvodná

Konanie pred správnym súdom a relevantná právna úprava

33) Správny súd v Banskej Bystrici v prvom rade konštatuje, že bol zriadený zákonom č. 151/2022 Z. z., pričom podľa § 3 ods. 3 písm. a) uvedeného zákona výkon súdnictva od 1. júna 2023 prešiel z

krajských súdov na správne súdy vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov, a to z Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu v Trenčíne a Krajského súdu v Žiline na Správny súd v Banskej Bystrici. Správny súd v Banskej Bystrici (ďalej iba ako „správy súd“) teda ako správny súd vecne a miestne príslušný vec prejednal bez nariadenia pojednávania podľa § 107 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj ako „SSP“), pretože nezistil žiaden z dôvodov podľa § 107 ods. 1 písm. a) až e) SSP, pre ktorý by mal na prejednanie veci nariadiť pojednávanie. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu dňa 18.12.2024 v súlade s § 137 ods. 4 SSP. Súd rozsudok následne verejne vyhlásil dňa 23.01.2025.

34) Správny súd preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného vrátane jemu predchádzajúceho prvostupňového rozhodnutia, ako aj postup orgánov verejnej správy v medziach žalobného návrhu a podstatných žalobných bodov (§ 134 ods. 1 SSP, § 183 SSP), vychádzajúc zo stavu existujúceho v čase právoplatnosti rozhodnutia (§ 135 ods. 1 v spojení s § 493e SSP) a dospel k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne, preto ju podľa § 190 SSP zamietol.

35) Podľa § 493e zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.

36) Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

37) Podľa § 22 ods. 1 písm. a) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 13.02.2024 (ďalej iba ako „Zákon o pobyte cudzincov“), prechodný pobyt na účel podnikania udelí policajný útvar, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 33 ods. 6, štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý podniká alebo bude podnikáť na území Slovenskej republiky ako fyzická osoba.

38) Podľa § 33 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie prechodného pobytu prihliada na

- a) verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na ochranu verejného zdravia,
- b) záujmy maloletého dieťaťa štátneho príslušníka tretej krajiny, osobné a rodinné pomery štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho finančnú situáciu a dĺžku doterajšieho pobytu a predpokladaného pobytu,
- c) stanovisko zastupiteľského úradu k udeleniu prechodného pobytu.

39) Podľa § 33 ods. 6 písm. c) Zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak štátny príslušník tretej krajiny nespĺňa podmienky na udelenie prechodného pobytu

40) Podľa § 34 ods. 1 písm. c) Zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar môže obnoviť prechodný pobyt najviac na tri roky, ak predpokladaný pobyt štátneho príslušníka tretej krajiny bude trvať najmenej tri roky.

41) Podľa § 34 ods. 5 Zákona o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny, ktorý má udelený prechodný pobyt na účel podnikania, ku dňu podania žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania nesmie mať evidované nedoplatky voči daňovému úradu, colnému úradu, evidované nedoplatky na poisťovníku na sociálne poistenie a zdravotnú poisťovňu neeviduje voči nemu pohľadávky po splatnosti podľa osobitných predpisov z tohto podnikania a zo všetkých obchodných spoločností a družstiev, v ktorých mene koná. Ak štátny príslušník tretej krajiny nie je daňovníkom alebo nie je povinný platiť poisťné na sociálne poistenie, priloží doklad potvrdzujúci túto skutočnosť.

42) Podľa § 34 ods. 10 Zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o obnovenie prechodného pobytu postupuje podľa § 33 ods. 1 a 5. Ak obchodná spoločnosť alebo družstvo, v mene ktorých koná štátny príslušník tretej krajiny podľa § 22 ods. 1 písm. b), nedosiahla

v predchádzajúcom zdaňovacom období zisk po zdanení podľa odseku 7, policajný útvar si vyžiada stanovisko od Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, či podnikateľská činnosť obchodnej spoločnosti alebo družstva je prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky. Spolu so žiadosťou podľa predchádzajúcej vety zašle policajný útvar Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky aj doklady podľa odseku 3 písm. e).

43) Podľa § 34 ods. 12 Zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar zamietne žiadosť o obnovenie prechodného pobytu z dôvodov podľa § 33 ods. 6; policajný útvar však nezamietne žiadosť o obnovenie prechodného pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny z dôvodu podľa

a) § 33 ods. 6 písm. b) v prípade ohrozenia verejného zdravia, ak ide o prechodný pobyt podľa § 27,

b) § 33 ods. 6 písm. d) a h), ak ide o prechodný pobyt podľa § 23 ods. 5.

44) Podľa § 120 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov, ak nie je v tomto zákone alebo osobitnom predpise ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní.) Právne úkony vykonávané orgánom verejnej moci, fyzickou osobou a právnickou osobou v konaní podľa tohto zákona sa vykonávajú výlučne v listinnej podobe, ak v § 33 ods. 9, § 48 ods. 3, § 113 písm. c), § 115 ods. 1 a 10 a § 125 ods. 10 nie je ustanovené inak.

45) Podľa § 131i ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov, platnosť prechodného pobytu, trvalého pobytu alebo tolerovaného pobytu, ktorá by inak uplynula počas mimoriadnej situácie, núdzového stavu alebo výnimočného stavu vyhláseného v súvislosti s ochorením COVID-19 (ďalej len „krízová situácia“), alebo ktorého platnosť by sa skončila do jedného mesiaca od odvolania krízovej situácie, sa predlžuje až do uplynutia dvoch mesiacov od odvolania krízovej situácie.

46) Podľa § 131k ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov, platnosť prechodného pobytu, trvalého pobytu alebo tolerovaného pobytu, ktorá by inak uplynula počas mimoriadnej situácie vyhlásenej v súvislosti s hromadným prílevom cudzincov na územie Slovenskej republiky spôsobeným ozbrojeným konfliktom na území Ukrajiny (ďalej len „mimoriadna situácia“), sa predlžuje až do uplynutia dvoch mesiacov od odvolania mimoriadnej situácie. V súvislosti s predĺžením platnosti pobytu podľa predchádzajúcej vety vydá policajný útvar so súhlasom ministerstva vnútra na žiadosť štátneho príslušníka tretej krajiny doklad o pobyte s platnosťou určenou konkrétnym dátumom, ak je to potrebné na vykonávanie účelu pobytu.

47) Podľa § 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej iba ako „Správny poriadok“), tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

48) Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

49) Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

50) Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

51) „Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je v medziach žalobných dôvodov posúdiť, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.“ (NS SR spis. zn. 2Sžo/32/2014) Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Právomoc a príslušnosť súdov v správnom súdnictve je primárne daná základným zákonom štátu - Ústavou, ktorá v článku 142

ods. 1 ustanovuje kompetenciu súdov preskúmať zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Rovnako tak čl. 46 ods. 2 Ústavy SR zakotvuje právo každého, kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd s cieľom preskúmania zákonnosti takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Ústava však zároveň splnomocňuje zákon na úpravu preskúmačej kompetencie v rámci správneho súdnictva. Takýmto zákonom je Správny súdny poriadok. Je veľmi dôležité uviesť, že v správnom súdnictve sa uplatňuje dispozičná zásada, ktorá v praxi znamená, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v medziach a rozsahu určenom žalobcom. Nemôže teda preskúmať rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzený. Zo žaloby musí byť zrejmé, v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať; žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona a musí tiež poukázať na konkrétne ustanovenie právnych predpisov hmotného alebo procesného práva, ktoré boli rozhodnutím alebo postupom správneho orgánu porušené. Nakoľko je konanie v správnom súdnictve koncentrované, žalobca môže žalobné dôvody rozširovať len do konca lehoty na podanie žaloby, ktorá je dvojmesačná a plynie od právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni. K žalobným dôvodom, ktoré boli uplatnené neskôr, súd nemôže prihliaďať.

52) Úlohou správneho súdu v prejednávanej veci bolo v medziach žalobných dôvodov preskúmať zákonnosť postupu správnych orgánov a napadnutých rozhodnutí oboch stupňov, ktorými bola žalobcovi zamietnutá žiadosť o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania podľa § 34 ods. 12 zákona o pobyte cudzincov z dôvodu podľa § 33 ods. 6 písm. c) zákona o pobyte cudzincov.

53) Vychádzajúc z dôkazov založených v administratívnom spise správny súd konštatuje, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán náležite zistili skutkový stav a pred vydaním rozhodnutia si zaobstarali všetky potrebné podklady, ktoré ich viedli k vydaniu rozhodnutí v správnom konaní. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä k vôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. V danej veci je potrebné konštatovať, že správny súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi dôvodmi správnych orgánov oboch stupňov, ktoré dôvodne dospeli k záveru, že žalobca nesplnil jednu z podmienok na obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania, a to povinnosť uvedenú v § 34 ods. 5 Zákona o pobyte cudzincov, t.j. ku dňu podania žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania nesmie mať evidované nedoplatky voči daňovému úradu.

54) Z dikcie ustanovenia § 34 Zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že na obnovenie prechodného pobytu štátnemu príslušníkovi tretej krajiny na účel podnikania nie je právny nárok. To znamená, že policajný útvar môže (ale aj nemusí) na žiadosť obnoviť štátnemu príslušníkovi tretej krajiny prechodný pobyt na účel podnikania. Potrebné je ale uviesť, že ak správny orgán žiadosti nevyhoví, musí uviesť dôvody zamietnutia žiadosti, ktoré však nemôžu byť arbitrárne. „Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania, ako aj iného zainteresovaného subjektu na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny“ (judikatúra Ústavného súdu SR I. ÚS 117/07 ale aj sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.5.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.6.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.3.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.8.2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 4.5.2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12.6.2008)). Podľa správneho súdu pri preskúmaní dôvodov rozhodnutia správneho orgánu, ktorý aplikoval svoju diskrečnú právomoc, nie je úloha súdu posudzovať vhodnosť resp. účelnosť výkladu príslušného ustanovenia právneho predpisu ale miera posudzovania smeruje k tomu, či konkrétny výklad právnej normy nevykazuje znaky svojvôle (bezbrehosti) správneho orgánu. To sa rovnako vzťahuje aj na prípad, kedy je rozhodnutie správneho orgánu zjavne neodôvodnené.

55) „Podstatou § 27 ods. 2 SSP je „ustanovenie medzí“ pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu vydaného alebo uskutočneného na základe správnej úvahy. Za správnu úvahu je pritom potrebné pokladať „autonómne pásmo“, v rámci ktorého sa orgán verejnej správy pohybuje v administratívnom konaní, resp. pri výkone verejnej správy. Inak povedané, správna úvaha umožňuje orgánu verejnej správy, aby si v rámci určitého právneho priestoru a podľa možností vybral tú cestu, ktorú považuje za najefektívnejšiu, pre úpravu príslušných právnych vzťahov rozhodnutím,

opatrením alebo iným zásahom. Správna úvaha je pritom typickým manévrovacím prostriedkom orgánu verejnej správy pri realizácii exekutívnej moci v štáte. Je totiž výlučným oprávnením orgánov výkonnej moci, medzi ktoré patria aj orgány verejnej správy, aby v rámci normatívne určených mantinelov pri svojej verejnosprávnej pôsobnosti rozhodli alebo upravili určitú vec. Len výnimočne totiž právny poriadok spája výkon verejnej správy s takým postupom, pri ktorom je určitý stav spojený s jediným právnym riešením bez možnosti výberu. Zároveň si je nutné uvedomiť, že o správnu úvahu nejde vtedy, ak pôjde o uplatnené právo fakultatívnej povahy, keď účastník administratívneho konania ani pri splnení požadovaných podmienok nemá nárok na priznanie príslušného práva.“ (Fečík M. Správny súdny poriadok C. H. Beck ISBN 978-80-7400-678-4 str. 212). Správny súd poznamenáva, že pod právnym posúdením veci správnym orgánom je možné rozumieť činnosť, pri ktorej skutkový stav (zistený aj na základe podkladov predložených účastníkom konania) podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je vtedy nesprávne, ak sa správny orgán pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

56) Žalobca predovšetkým namietal, že žalobou napadnuté rozhodnutie, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa o zamietnutí žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky za účelom podnikania sa mu javí ako prísne formalistické. Správny súd túto námietku žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú. V danom prípade podľa názoru správneho súdu nemožno nesúhlasiť s právnym názorom žalovaného obsiahnutým vo vyjadrení k správnej žalobe, že ustanovenie § 34 ods. 5 Zákona o pobyte cudzincov je kogentnou právnou úpravou, t.j. tak žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán sa od tejto právnej normy odchýliť nemohli a vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu, že prvostupňový správny orgán kontrolnou činnosťou preukázal (pričom táto skutočnosť žalobcom ani rozporovaná nebola), že žalobca mal ku dňu podania žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania daňový nedoplatok, hoci v minimálnej výške 0,36 Eur bol povinný túto skutočnosť vyhodnotiť ako nespĺnenie zákonnej podmienky na udelenie prechodného pobytu v zmysle § 33 ods. 6 písm. c) Zákona o pobyte cudzincov, ktorej následkom je v zmysle § 34 ods. 12 Zákona o pobyte cudzincov zamietnutie žiadosti žiadateľa o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania na území Slovenskej republiky.

57) Pri akomkoľvek rozhodnutí možno polemizovať o jeho odbornej úrovni, či správny orgán mohol svoje argumenty vysvetliť podrobnejšie, alebo sa precíznejšie vysporiadať s tvrdeniami účastníka konania, ktoré možno považovať za právne významné. Súd však hodnotí preskúmateľnosť rozhodnutia správneho orgánu len v miere jeho minimálnej argumentačnej kvality a interpretačnej schopnosti, na základe akých logických úsudkov a zvážení všetkých dôkazov správny orgán vydal meritórne rozhodnutie. Skutočnosti, ku ktorým správny orgán dospel na základe voľnej úvahy, treba v rozhodnutí dostatočne odôvodniť, aby bolo zrejmé, čo bolo podkladom rozhodnutia a ako sa vyhodnotili vykonané dôkazy. V tejto svojej povinnosti je správny orgán limitovaný len všeobecnými vymedzeniami zákonných podmienok, ktoré predstavujú hranicu voľnej úvahy. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia správny súd dospel k záveru, že spĺňa zákonom (aj judikatúrou) vyžadované atribúty a obstál ako celok z dvoch aspektov. Ten prvý spočíva v tom, že Zákon o pobyte cudzincov dáva policajnému útvaru možnosť, nie povinnosť žiadosti vyhovieť, kedy na obnovenie prechodného pobytu štátnemu príslušníkovi tretej krajiny na účel podnikania nie je právny nárok. Druhý aspekt vychádza z konštatovania, že žalovaný uviedol relevantné dôvody zamietnutia žiadosti, ktoré nevybočili zo stanovených mantinelov preskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu a opierajú sa o listinné dôkazy založené v administratívnom spise. Je teda zrejmé, na základe čoho dospel žalovaný k právnemu záveru vo svojom rozhodnutí a z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uvedené podľa názoru súdu aj vyplýva. V danom prípade teda nemožno súhlasiť ani s ďalšou námietkou žalobcu vzťahujúcou sa k tomu, že by žalobou napadnuté rozhodnutie bolo možné považovať za nepreskúmateľné.

58) Vo vzťahu k argumentom žalobcu, že sa žalovaný nevysporiadal s dopadom napadnutého rozhodnutia na jeho súkromný život, resp. otázkou toho, či žalobca môže byť prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky správny súd v prvom rade konštatuje, že v prejednávanej veci žalovaný nezamietol žiadosť žalobcu o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania podľa § 34 ods. 12 zákona o pobyte cudzincov s poukazom na § 33 ods. 6 písm. g) zákona o pobyte cudzincov (t.j. že podnikateľská činnosť žalobcu nie je vo verejnom záujme), ale z dôvodu, že nespĺnil podmienky na udelenie prechodného pobytu s poukazom na ustanovenie § 33 ods. 6 písm. g)

zákona o pobyte cudzincov (t.j. že nemôže mať evidované nedoplatky voči daňovému úradu podľa § 34 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov). Zároveň správny súd dodáva, že vyššie uvedené námietky sú iba všeobecnej povahy. Všeobecne uplatnené námietky, resp. vyjadrenie nesúhlasu so závermi žalovaného v rámci žalobných bodov správnej žaloby bez primeranej skutkovej a právnej argumentácie viažucej sa vecne k napadnutému rozhodnutiu žalovaného, či prvostupňovému rozhodnutiu však neumožňuje správne mu súdu uskutočniť prieskum zákonnosti vo vzťahu k týmto námietkam, pretože práve rozsahom a dôvodmi žaloby je správny súd pri prieskume vedený a súčasne aj limitovaný. Vychádzajúc z vyššie citovaných zákonných ustanovení je správny súd toho názoru, že tak rozhodnutie prvostupňového ako aj odvolacieho orgánu nevykazuje vady, keď obsahom jeho odôvodnenia nie sú úvahy spočívajúce v argumentácii vzťahujúcej sa k otázke, či je obnovenie prechodného pobytu žalobcu za účelom podnikania vo verejnom záujme, t.j. podrobne vyhodnocovanie stretu verejného záujmu Slovenskej republiky a súkromného záujmu žalobcu, keďže správny orgán tento stret záujmov v danom prípade ani nevyhodnotil ako dôvod pre zamietnutie žiadosti žalobcu o obnovenie jeho prechodného pobytu na území Slovenskej republiky za účelom podnikania.

59) Ohľadom námietok žalobcu uplatnených v podanej replike týkajúcich sa jeho nepľnoletej dcéry správny súd opätovne poukazuje na to, že konanie v správnom súdnictve je koncentrované. Žalobca teda môže žalobné dôvody rozširovať len do konca lehoty na podanie žaloby, ktorá je dvojmesačná. K žalobným dôvodom, ktoré boli žalobcom uplatnené v ním podanej replike správny súd teda už nemohol prihliadať.

60) S poukazom na vyššie uvádzané dôvody dospel správny súd k záveru, že rozhodnutie žalovaného je zákonné a preto žalobu v súlade s § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

61) O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 167 ods. 1 SSP (a contrario), podľa ktorého správny súd prizná žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, ak mal žalobca vo veci celkom alebo sčasti úspech. Nakoľko žalobca v konaní úspešný nebol, správny súd mu náhradu trov konania nepriznal. Rovnako správny súd nepriznal náhradu trov konania ani žalovanému keďže mal za to, že neboli splnené podmienky pre jej priznanie podľa § 168 SSP, t.j. výnimočnosť situácie.

62) Toto rozhodnutie prijal senát Správneho súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 2:1 (§ 139 ods. 4 SSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Správneho súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 2:1 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech, pričom ju musí podať v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia. Kasačná sťažnosť sa podáva na tunajšom súde.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený vyššie pod písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom. V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť:

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti. Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Kasačnú sťažnosť je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.